

De prijs des Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dingsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden.

DONDERDAG 24 JUNI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 30 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Bijdragen tot de organisatie der Rekenkamer.

LA COUR DES COMPTES IN FRANKRIJK.

IV.

(Slot van n°. 116, 117, 119.)

Een laatste maatregel ontbrak nog, niet meer om de attributen van het hof van rekening uit te breiden, maar om hun zamenhang aan te wijzen en om de verschillende regelen der openbare comptabiliteit te bekrachtigen. Die regelen waren achtereenvolgens ingevoerd en gewijzigd, sedert vijf en twintig jaren; zij waren verstrooid in eene menigte van wetten, ordonnanciën en ministeriële besluiten. Die verwarring kon onzekerheid en dwalingen veroorzaken; de openbare comptabiliteit moest een wetboek hebben, waaruit het zamenstel der waarborgen welke zij aan de gerustheid des lands biedt, blijkbaar is. Dit wetboek werd opgesteld door eene speciale commissie en gepromulgeerd bij ordonnantie van 31 mei 1838. Die ordonnantie was gecontrésigneerd door den heer LAPLAGNE, den bekwamen en teregt geachten minister, dien men later in het hof van rekening de plaats zag hernemen welke hij verlaten had. Het reglement van 31 mei 1838 vereenigt, in den vorm van artikelen, alle reeds genomene bepalingen om orde te waarborgen in het beheer der lands gelden, om de Kamers voor te lichten en om de contrôle van het hof van rekening volledig te maken. Het is eene afzonderlijke wetgeving op vaste gronden gevestigd, het is een zamenstel van wetten die iedereen thans bestuderen kan, gelijk alle civiele of politieke wetten welke de belangen der burgers aangaan.

Zoo is het hof van rekening, ten gevolge van al die ontwikkelingen, welke de vertegenwoordigende regeringsvorm het heeft gegeven, een politiek en regterlijk ligchaam tevens geworden. Ingerigt als een waar hof van justitie, ontvangt het de eeden zijner regtspligtigen. Het roept de comptabelen voor zich, die als mandatarissen verplicht zijn het rekenchap te geven van hun beheer. Het doet uitspraak tusschen hen, beschouwd als verweerders en de morele ligchamen, waarvan ieder hunner zijn mandaat ontfangt, dat is de staat, de gemeenten of de verschillende inrigtingen, beschouwd als eischers. Het bepaalt de verhouding der comptabelen. »Het verklaart hen schuldenaars of schuldenaars, houdt of ontslaat hunne borgen, bevrijdt of bezwaart hunne onroerende goederen (1)» het verplicht hen, naar gelang van omstandigheden, de ter instructie noodige inlichtingen en bescheiden te geven, en veroordeelt hen, zoo er grond toe bestaat, tot straffen bij de wetten bepaald. Dit is het regterlijk gedeelte der functiën van het hof van rekening.

Daarin komt het hof van rekening overeen met de gewone regterlijke magt, waarvan het eigenlijk slechts een afzonderde tak is; want onder de eerste Fransche koningen werden de vonnissen van rekening uitgesproken door regterlijke ambtenaren die reeds met burgerlijke en criminele zaken waren belast; en bij

aldien die attributen in den loops des tijds afgescheiden werden, zoo was het omdat de specialiteit en uitgestrektheid der vraagstukken, die zich bij het onderzoeken der rekeningen voordeden, eene speciale jurisdictie vereischten. Het politisch karakter der bevoegdheid van het hof van rekening is niet minder blijkbaar. Het berust in zijne algemeene verklaringen en in zijn rapport aan den koning. Een onafhankelijk ligchaam, belast met het vergelijken der rekeningen van de ministers tegen de individuele rekeningen der comptabelen, en hetwelk plegtig moet verklaren of er al dan niet overeenkomst tusschen die rekeningen bestaat, aan hetwelk buitendien opgedragen is den koning en de Kamers kennis te geven van de dwalingen, de onwettigheden en de misbruiken, die in het beheer der landsgelden mogten begaan zijn, is wel bij uitnemendheid een politisch ligchaam.

De besteding van het openbaar vermogen is aan zijn toezigt vertrouwd. Het is de waarborg der schatpligtigen en het oog der Kamers. Daarbij schijnt dit gezag steeds in voorzigtige handen neergelegd, en maakt de inrigting zelve van het hof van rekening het onbekwaam om misbruik te maken van de magtige wapenen welke het toevertrouwd zijn. De geest des ligchaams is uit deszelfs aard een bedaarde geest. Mannen die meerendeels in behandeling van zaken grijs geworden zijn, die de opregtheid, de eerlijkheid, den ijver in het bestuur kunnen waarderen, die de ontzaggelijke moeilijkheden van deszelfs werk hebben gezien en het gewigt van deszelfs verantwoordelijkheid hebben gevoeld, zullen altoos dwaling van schuld weten te onderscheiden. Geen anderen dan schuldigen zullen ooit door hen worden beschuldigd.

Buitenlandsche berigten.

DENEMARKE.

Kopenhagen, 14 juni. Het verheugt ons, zegt de *Berlingske Tidende*, onzen lezers te kunnen berigten, dat de belangrijke onderhandelingen aangaande den Sondtol ten einde gebragt zijn. De grondslag der overeenkomst is dat de tol voortaan op 1 pCt. zal worden berekend. — Tusschen den 8den en den 9den heeft er een vreeselijke storm in de Oostzee gewoed, waarbij onderscheidene schepen vergaan zijn. (Pr. St. Z.)

ITALIE.

Rome, 9 juni. Uit het koninkrijk der Nederlanden moeten niet de bevredigendste berigten ontvangen zijn, althans in zoo ver als onder de tegenwoordige regering tegen de definitive sluiting eener overeenkomst tusschen dezelve en den heiligen stoel veel grooter, ten deele geheel onverwachte bezwaren, geopperd worden, dan onder de vorige. Intusschen is er nog geen grond om de zending van den heer *Capaccini* als geheel mislukt te beschouwen. (A. Z.)

PRUISSEN.

Aken, 19 juni. Deze middag ten 5½ ure kwam Z. M. den koning der Nederlanden, onder den naam van graaf *von Heinrichau*, hier aan, en zette, na een kort vertoef, gedurende hetwelk hij de civiele en militaire overheden ontving, de reis voort naar Trier, waar Z. M. overnachtte en van waar hij zich morgen naar Luxemburg begeven zal. Den 25sten zal Z. M. hier weder aankomen en zich nogmaals naar Maastricht

te begeven. Deze middag is ook Z. K. H. prins *Alexander* der Nederlanden hier aangekomen, die eveneens terstond de reis naar Trier heeft voortgezet. (Auch. Z.)

ENGELAND.

Londen, 20 juni. De sluiting der zitting van het parlement is bepaald op overmorgen. H. M. de koningin zal in persoon deze plegtigheid verrigten. Terstond daarna zal de proclamatie tot ontbinding van het parlement en voor de nieuwe verkiezingen uitgevaardigd worden.

— De met de Westindische pakket aangebragte berigten (*Jamaica* 15 mei) houden in, dat het vooruitzicht op de oogst zeer gunstig was, ten gevolge van overvloedige regens. — Ook met deze gelegenheid heeft men niets vernomen van het vermiste stoomschip *President*. Men houdt nu algemeen dit vaartuij voor verloren.

FRANKRIJK.

Parijs, 20 juni. Heden is de hertog van *Nemours* te Neuilly aangekomen. De hertog van *Orleans* is zijnen broeder tot Fontainebleau te gemoet gegaan.

— De benoeming van den markies van *Dalmatie* tot afgezant te Rome schijnt zeker. Gisteren is dezelve door den koning ten gehoor ontvangen.

— Aangaande de door den minister van financiën te sluiten leening verneemt men, dat twee der voornaamste Parijsche bankiers, de heeren *Delessert* en *Hottinger*, zich bereid hebben verklaard, om met de regering dien aangaande te onderhandelen. De minister hoopt, dat die mededinging zal kunnen strekken tot het sluiten der leening op minder bezwarende voorwaarden, dan door het huis *Rothschild* waren bedongen.

— Men meldt uit Algiers van den 7den, dat de generaal *Changarnier* des avonds de stad zoude verlaten, om den bergpas van den *Teniah* te bezetten. Den volgende dag moest de hertog van *Aumale*, aan het hoofd van drie bataljons, een konvooi naar *Medeah* overbrengen, en zich van daar naar *Miliana* begeven. Ook zoude de generaal *Baraguaij d' Hilliers* mede spoedig weder te velde trekken. De vijanden schenen den onmiddellijken omtrek van de stad weder onveilig te maken, en hadden op nieuw onderscheidene personen gevankelijk weggevoerd.

— Heden heeft het hof van cassatie zich op nieuw met de zaak van mevrouw *Laffarge* bezig gehouden. De te beslissen vraag was of mevrouw *Laffarge*, na eene veroordeeling, die haar burgerlijk dood verklaarde, nog wegens diefstal kon worden vervolgd. De advocaat-generaal was van gevoelen: dat, vermits de burgerlijke dood voor *Marie Cappelle* de geheele schaal der poenality had uitgeput, er geene aanleiding tot verdere vervolging meer konde bestaan; hij concludeerde mitsdien tot cassering van het vonnis der regtbank van Tulle, zonder verwijzing naar eenige andere regtbank. Het hof heeft zich met het systema van het openbaar ministerie niet vereenigd. Het heeft overwogen dat de zaak eens met de civile partij vereenigd zijnde, de onmogelijkheid van eenig resultaat voor de publieke actie der civile partij niet mogt beletten hare actie tot schaden en intrest voort te zetten; het hof heeft mitsdien het beroep van mevrouw *Laffarge* verworpen.

— Blijkens berigten uit Madrid van 15 dezer, be-raadslaagde de Kamer der *Altores* over het voorstel van den heer *Sanchez* betrekkelijk de tarieven, inzonderheid van de *katzen*. De commissie wegens het budget heeft eene vergadering gehouden, waarin de voor-slag werd gedaan, om alle administratie-kantoren van reizebetalingen op te heffen; de minister van financiën bestreed dit plan met alle krachten, doch al zijne drang-gedenen waren vruchteloos.

(1) Gevoelens van de heeren *CARRÉ* en *PURZ*.

Brussel, 21 juni. Morgen zullen de koning en de koningin, vergezeld van den hertog van Brabant en van een talrijk gevolg, zich naar Ostende begeven, ten einde aldaar naar Londen scheep te gaan.

Binnenlandsche berichten.

's Gravenhage, 21 juni. De minister van binnenlandsche zaken heeft bekend gemaakt, dat het werk, getiteld: *Staten van de bevolking der steden en gemeenten van het koninkrijk der Nederlanden, op 1 januarij 1840, naar aanleiding der jongste algemeene volkstelling*, thans bij de algemeene landsdrukkerij is afgedrukt, en met den 1sten juli aanstaande verkrijgbaar zal zijn tegen den prijs van f 1 het exemplaar.

— Men verneemt, dat de voornamste schilder, de heer A. Schelfhout, die de residentie bewoont, ter kennis van den burgemeester dezer stad gebragt heeft, dat hij den zilveren gedenkpenning, welke hem op voorstel der commissie, betast met de beoordeeling der schilderstukken en kunstwerken, die dit jaar op de 's Gravenhaagse Tentoonstelling ter bezigtiging zijn aangeboden, is toegewezen, — stellig weigert aan te nemen.

— Dezer dagen is aan de plaatselijke besturen kenbaar gemaakt eene onlangs door Z. Exc. den minister van binnenlandsche zaken aan de gewestelijke autoriteiten gerigte missive, waarbij zij aangemaand worden tot getrouwe opvolging der bestaande voorschriften, noemens het transport van vreemde bedelaars en landloopers, alsmede nadere verordeningen, betreffende de wijze van hun teruggeleiden en de verstrekking van reisegeld. Deze missive houdt onder anderen in:

Dat de minister, bij circulaire van 9 januari 1837, de gewestelijke besturen heeft bekend gemaakt met de voorschriften, die, ten aanzien van vreemde bedelaars en landloopers, welke over de grenzen moesten worden gevoerd, in acht genomen behoorden te worden;

Dat het hem uit eene ontvangene mededeeling van Zijne Exc. den minister van justitie, gebleken is, dat zich op nieuw, omtrent de toelating van vreemdelingen, welke dezer zijds over de grenzen werden uitgeleid, zwaarigheden hebben opgedaan, die ook ter kennis van Z. M. zijn gekomen, ten gevolge waarvan hoogstdezelve de aandacht van den voornoemden minister op dat punt gevestigd heeft;

Dat het, blijkens de bedoelde mededeeling, schijnt, dat in sommige van de grenzen verwijderde provinciën des rijk, door eenige administratieve autoriteiten, een te ruim gebruik wordt gemaakt van de bepalingen, vastgesteld bij het koninklijk besluit van 25 juni 1817, of ook wel van den gegeven last, in de aanschrijving van het departement van justitie, aan de heeren gouverneurs der provinciën, onder dagteekening van 12 september 1821, no. 96, door namelijk, van tijd tot tijd, vreemdelingen, die bevonden worden uit Pruisen, of andere gedeelten van Duitschland afkomstig te zijn, naar de grenzen ter uitleiding af te zenden, zonder dat er grond bestaat, om te mogen verwachten, dat dezelve door de Pruisische autoriteiten zullen worden aangenomen; hetwelk ten gevolge heeft, dat zoodanige lieden, tot aanmerkelijken overlast der grensgemeenten, herwaarts worden teruggezonden, alsmede dat ook, met opzigt tot de rigting, in welke de uit te leiden personen dikwerf worden vervoerd, en door het niet opvolgen der gegeven voorschriften, omtrent derzelve kleeding en schooisel, en het aan hen uit te reiken reisegeld, zich, van de zijde der autoriteiten, meermalen moeilijkheden hebben opgedaan.

Dat, tot wegneming van de uit dit een en ander voortvloeiende bezwaren, Z. Exc. de minister de gewestelijke besturen heeft verzocht, om de onderscheidene plaatselijke besturen, in derzelve provinciën, bij vernieuwing aan te manen tot eene stipte opvolging en naleving van de op dit stuk bestaande voorschriften, onder opmerking, dat de personen, die uit het gedeelte der provincie, heziden de Lek gelegen, worden uitgeleid, wanneer dit naar den kant van Pruisen moet geschieden, of op Arnhem of op Nijmegen moeten worden gedirigeerd; doch wanneer de uitleiding moet plaats hebben naar de kanten van Hannover, die personen alsdan over Amersfoort en Deventer of Zwolle getransporteerd behooren te worden, naar gelang van de plaats, alwaar zij te huis behooren.

Dat, ten einde, zoo veel mogelijk, te beletten, dat de uitgeleide personen niet dadelijk, na over de grenzen te zijn gebragt, weder terugkeeren, of dat het hun behandigde reisegeld niet reeds verteerd zij, vóór dat zij in de eerste grensplaats, op vreemd grondgebied, aankomen, Z. Exc. de gewestelijke besturen verzocht, om de plaatselijke besturen ten ernstigste aan te bevelen,

om te zorgen, dat de bedoelde personen niet aan de grenzen afgezet, maar aan eene autoriteit, op vreemd grondgebied, overgeven worden, aan welke alsdan het hun toegelegde reisegeld zoude kunnen worden overhandigd.

En dat, daar het al verder, uit de bedoelde mededeeling van Zijne Exc. den minister van justitie, is gebleken, dat onlangs, door de Pruisische autoriteit te Cranenburg en Cleef, bij de aankomst van naar hun geboorteland terugkeerende vreemdelingen, de toelating derzelve is geweigerd, tenzij dezerzijds aan hen reisegeld, ten beloope van vijf Berlijner Thalers, wierd uitgereikt, zoo zijn de gewestelijke besturen verzocht, zulks alsmede ter kennis der plaatselijke besturen te brengen, ten einde zij, bij voorkomende gevallen, daarop bedacht zouden zijn.

ARNHEM, 23 juni.

Behalve de militaire benoemingen, gisteren vermeld, worden nog opgegeven die van den generaal-majoor Dumonceau tot generaal der kavallerie, die van den kolonel Gantois tot kommandant der 1ste brigade kavallerie, die van den kolonel von Gager tot kommandant der 2de brigade kavallerie, en die van den kolonel Voet tot kommandant van de 1ste brigade der 2de divisie.

Arnhem, 23 juni. Gisteren avond laat arriveerden alhier, onder de namen van graaf en gravin van Buren, HH. KK. HH. de prins en prinses van Oranje met gevolg. Na in het hôtel de Zon, bij den heer de Haas, nachtverblijf gehouden te hebben, vervolgden zij heden morgen ten 8 ure hunne reis over Emmerik naar Ems.

Mengelwerk.

Leven en daden van Espartero, Hertog der Overwinning, tegenwoordigen regent van Spanje.

(Uit authentieke bronnen geput.)

(Vervolg en slot van no. 190.)

Even als alle Spanjaarden, was ESPARTERO een harstogtelijk speler. Daarbij werd hij zoo buitengewoon door de fortuna begunstigd, dat hij den generaal CANTEC op eenen enkelen avond de ontzagelijke som van 16000 oncen goud (bijna een half millioen gulden) afwon. Toen deze hem naderhand alleens betalen wilde, wees de jonge officier ieder aanbod van dien aard af, en verzekerde zich hierdoor eenen warmen vriend en beschermer. Desniettemin had hij gedurende den veldtocht in Amerika een aanzienlijk vermogen verworven, dat, naar de laagste schatting ten minste een millioen gulden beliep. Hij bragt de op den vijand veroverde vaandels over, verkreeg daarvoor ook in Spanje den rang van brigade-generaal, en voerde als zoodanig het bevel over de troepen te Logrono. Hier geraakte hij in kennis met de familie van den rijken koopman SANCHEZ, wiens eenige dochter, in weerwil van alle tegenkantingen des vaders, in 1825 zijne vrouw werd.

Van dien tijd tot aan het begin van den burgeroorlog leefde hij rustig en onopgemerkt. In garnizoen te Palma, en zich van tijd tot tijd naar Barcelona begevende, waar hij, zoowel door de schoonheid zijner jonge gade als door zijne weelde, veel opzien baarde, en zich aanhangers verschafte, nam hij intusschen geen deel aan de kleinere gebeurtenissen, tot aan den dood van FERDINAND VII in 1833. Na echter verklaarde hij zich zonder aarzelen voor de koningin ISABELLA en hare moeder, de koningin-regentes CHRISTINA, tevens den wensch uitende om nader bij het oorlogstooneel te zijn. Zijn wensch werd toegestaan, en hij verkreeg het opperbevel in Biscaye. Hier scheen hem de fortuna, die hem zoo lang begunstigd had, op eens te zullen verlaten. Zijn tegenstander, de gevreesde ZUMALA CARREY, zette hem overal schaak. Maar zoo hij tegen dezen niet gelukkiger was dan zijne voorgangers, dan vond hij toch gelegenheid zijnen persoonlijken moed in een schitterend licht te plaatsen, en zich hierdoor eerst tot luitenant-veldmaarschalk, en later tot luitenant-generaal te verheffen. Bijna overal geslagen wordende, was hij slechts eenmaal gelukkig tegen GOMEZ, maar wanhoopte nooit aan den uitslag. Met dezelfde koelbloedigheid, die NAPOLEON zoo zeer in den ouden BLÜCHER bewonderde, vereenigde ESPARTERO de grootste zorg voor zijne soldaten, die hem daarvoor bijna aanbadden.

Na den dood van ZUMALA CARREY, den 25sten juni 1835, kregen de omstandigheden eene andere wending. CORDOVA, de eenige constitutionele generaal die zich tot dus ver werkelijk had onderscheiden, nam, na de gebeurtenissen van La Granga, zijn afscheid, en begaf zich naar Frankrijk.

QUESADA, SAARSFIELD, RODIL, VALDES en MITA waren de een na den anderen door de Carlisten verslagen, die zelve echter niets miuder dan eensgezind waren.

ESPARTERO, die in september 1836 tot opperbevelhebber van het leger der koningin benoemd werd, maakte zich hunne tweedragt zeer goed te nutte, en wendde deze omstandigheid weldra zoo zeer tot zijn voordeel aan, dat hij niet langer slechts in naam onderkoning van Navarra en kapitein-generaal der Baskische provinciën was.

Had de pretendent om dezen tijd eenen generaal gehad, die in staat ware geweest ZUMALA CARREY te vervangen, dan zouden de Christino's ongetwijfeld eene volkomene nederlaag hebben geleden. Maar, gelukkig voor hen en voor ESPARTERO, bevonden zich de Carlisten in geen en beteren toestand dan hunne troepen. De onbuigzame wil en de woeste bekwaaamheden van den partijganger van Guipuscoa bezielde de ongeregelde bergkohorten niet meer. Met hem was de stoutmoedigheid der even snel volgerde als outworpene ondernemingen en de snelheid der combinatiën verdwenen. De laffe zelfucht van hem, voor wien de bergbewoners van Navarra streeden, had allengs de fanatieke geestdrift verdoofd; waarmede zij den veldtocht onder LADROS begonnen hadden. Van dag tot dag verminderde de overtuiging, alsof de verdediging hunner voorrechten met die der legitimiteit zamenhing, meer en meer. Hunne ontmoediging alleen redde ESPARTERO.

Hij won hierdoor tijd, om zijn leger op nieuw te vormen. Misschien zou een ander veldoverste dezelfde uitkomst in nog korteren tijd hebben verkregen, — maar niemand had zich met zoo veel stoutmoedigheid aan alle gevaren blootgesteld. Om de muitende soldaten tot gehoorzaamheid te brengen of hen te straffen, begaf hij zich tweemaal naar Miranda del Ebro en Pampeluna, waar hij zich in zeker opzigt aan hen overleverde, terwijl hij te gelijker tijd van hen verlangde, dat zij de moordenaars van SAARSFIELD en ESCALERA voor zijne oogon zouden bestraffen, hetgeen werkelijk geschiedde. Eerst toen schonk hij hun vergiffenis. Een gewoon mensch zou iets dergelijks nooit gewaagd hebben.

De gelegenheid om zijne krijgskundige bekwaaamheden te vertoonen, deed zich spoedig op. Een aanzienlijk gedeelte zijner strijdkrachten was hem onttrokken om de openbare orde in verschillende steden te handhaven. De Carlistische generaal GOMEZ ondernam nu zijnen beroemden veldtocht in het binnenste en zuiden van Spanje. Met 4000 man trok hij door Gallicien en Asturie, en drong tot in Andalusië door. Zeventuizend Christino's volgden hem op den voet. Het was nu om eene beslissing te doen, waardoor de schaal voor de eene of andere partij moest overslaan; en bijaldien de troepen van don CARLOS eenige vesting van belang hadden bemagtigd, dan zouden de Noordsche mogendheden misschien niet gearzeld hebben hem als koning van Spanje te erkennen, en hem als zoodanig te ondersteunen.

Bilbao scheen het meest tot zulk een plan geschikt. De hoogten, die aan beide zijden de stad omringen, waren reeds door de Carlisten bezet. Overigens was de stad bijna open en zonder buitenwerken. Had ZUMALA CARREY langer geleefd, dan sou hij de stad reeds in 1835 bezet hebben. Men hield onder de heerschende omstandigheden het tijdstip voor gunstig genoeg om de belegering op nieuw te beginnen. Maar 6000 man en eene aan de koningin getrouwe bevolking verdedigden de stad. ESPARTERO kwam haar met 16,000 man te hulp, en toen GOMEZ en SANZ van hunne strooptochten terugkeerden, voegden zich nog 6000 man bij hem. In weerwil hiervan bleef ESPARTERO werkeloos en bragt daardoor de inwoners van Bilbao bijna tot wanhoop. Hij legerde zich op den rechter oever van de Nervion, en liet zich, noch door het morren zijner soldaten, noch door de bittere verwijten der belegerden, bewegen om zijne stelling te verlaten. Deze gesteldheid van zaken duurde van het einde van den herfst tot aan het begin van december 1836.

Om dezen tijd landden twee Engelsche scheepskapiteins met 150 artilleristen op de reede van Bilbao, rigten eene batterij op tegenover die van den vijand, en bragten dezelve spoedig tot zwijgen. Dat geschiedde den 23sten december. Eerst op herhaalde mitnoodiging der Engelschen ondernam ESPARTERO den volgenden dag eenen aanval tegen de Carlisten. Terwijl zijne troepen des voormiddags, in weerwil van het hevige kanonvuur der vijanden, over de rivier staken, lag hij in bed, waaraan hij door eene ongeneselijke huidziekte het grootste gedeelte van den tijd gebod was. 's Namiddags ijde hij naar het slagveld en gedurende den nacht verdreef hij den vijand uit al zijne stellingen. Zoo werd Bilbao bevrijd, en het leger hield op kersdag, onder

eene zware sneeuwbul, zijnen triomferenden intogt in de stad. Naar de naburige hoogten van Luchana, kreeg hij spoedig daarop den titel van graaf van Luchana.

Even langzaam en dralend als onder bovengemelde omstandigheden, ging hij ook bij eene andere gewichtige gelegenheid te werk, namelijk bij den avontuurlijken marsch van don CARLOS tegen Madrid, die zoo snel en onverwacht werd uitgevoerd, dat CABRERA's soldaten reeds in de voorsteden van de heldhaftige hoofdstad binnendrongen. Het was om niets minder te doen, dan om de redding der koningin, voor welke ESPARTERO altijd eene ridderlijke gehechtheid geheucheld had. »Ik ben een landsman van don QUICHOT,» zeide hij; »de koningin is de dame van mijn hart, en voor haar is mij niets onmogelijk.» Desniettemin stelde hij haar ook ditmaal aan het gevaar van gevangen genomen te worden bloot, en slechts de vreesachtige en dralende handelwijze van don CARLOS redde haar. Toen de pretendent het bevel tot den terugtocht gaf, geraakte CABRERA in zulk eene woede, dat hij tranen stortte, en zich zoo vergat van zijnen heer en koning op de smadelijkste wijze te beleedigen.

In de onmogelijkheid verkeerende, de insurgenten nog langer op kosten der Baskische provinciën te onderhouden, ondernam NEGRI eene ongelukkigen strooptocht. Met eene aanzienlijke magt droug hij in Kastilië. Maar overal trokken hem de burgerwachten tegen; de overige inwoners slugten of verborgen zich, na alles vernield te hebben, wat zijne soldaten tot nut had kunnen verstrekken. Zij zagen dus niets voor zich dan eene woestijn, en achter zich den dood. Ontmoediging was hiervan het onvermijdelijk gevolg. Het leger vernederde dagelijks, en de officieren konden de overloopers niet meer tegenhouden. Onder zulke omstandigheden viel het ESPARTERO ligt, het geheele korps te verstrooijen, en de bagaasje en artillerie te bemagtigen. NEGRI ont kwam met veel moeite, nadat hij bijna 5000 man verloren had.

Door deze laatste nederlaag werd het Carlistische leger geheel gedemoraliseerd, en de grond tot zijne vernietiging gelegd. Door den invloed van den bisschop van Leon, van pater LARRAGA, ECHEVERRIA en eenige andere dweepers, werd GERECUE tot opperbevelhebber der nog overgeblevene strijdkrachten benoemd. Hij trok met 15,000 man uit om de stad Penacerrata te ontzetten, die door ESPARTERO belegerd werd. Ofschoon hij voor het ontzet te laat kwam, waagde hij echter eene slag, waarin hij overwonnen werd. Spoedig daarop ondernam de graaf van Luchana de belegering van Estella. Intusschen werd ORAO voor Morella geslagen; een onverwacht ongeluk, dat de Christino's zeer ontmoedigde. ESPARTERO bepaalde zich nu weder tot zijn stelsel van opmerking, dat is, hij gedroeg zich zoo lang lijdelijk, tot dat de door de nederlaag ontstane indruk was uitgewischt.

Echter verloor hij zijnen tijd niet geheel, maar veel eer zette hij zijne geheime onderhandelingen voort, die hij reeds vroeger begonnen had. GERECUE was afgezet en MABOTTO, een Ayacucho en voormalig krijgsmakker van ESPARTERO, had het opperbevel der Carlistische troepen verkregen. Ofschoon onder verschillende vanen dienende, had de staatkundige strijd echter de banden der oude vriendschap, en die soort van vrijmetselarij niet verbroken, welke hen verbonden, die in den Amerikaanschen oorlog lief en leed hadden gedeeld. Het viel dus niet moeilijk het over verscheidene punten eene te worden; gedurende de onderhandelingen bleven de vijandelijkheden van beide zijden geschorst.

Men verzekert dat op zekeren avond zich twee ruiters uit tegen overgestelde richting naar eene in het midden gelegene landhoove begaven; hun gesprek bij het kaartspel werd in eene taal gevoerd, die geen der omstanders verstond. Zoo veel schijnt zeker, dat de voornaamste punten van het beroemde verdrag van Bergara bij deze gelegenheid tusschen hen werden bepaald, en dat men het aan het toeval van het spel overliet, of don CARLOS of ISABELLA over Spanje zou heerschen. Door het geluk begunstigd, behaalde ESPARTERO ook ditmaal de overwinning; en als deze opgave gegrond is, dan zou MABOTTO minder als een verrader dan als een ongelukkig speler te beschouwen zijn. Ofschoon men over dit punt geene authentieke bewijzen kan bijbrengen, zoo is toch het gerucht, dat de zaak op deze wijze beslist werd, zoo algemeen onder het volk verbreid, dat men het niet kan voorbij gaan, al ware het slechts om deszelfs zonderlingheid. Het lot van Spanje beslist door eene partij *tresillo* van twee voormalige Ayacucho's, — dit zou in ieder geval zulk eene zonderlinge gebeurtenis zijn, dat zij wel verdient in de geschiedenis te worden opgeteekend.

De onderhandelingen waren nog niet geëindigd, toen ESPARTERO besloot dezelve door eene overwinning haar beslag te geven. Aan het hoofd van 30,000 man greep hij in mei 1839 de voor onneembaar gehoudene stellingen van Peunadel Moro, Ramalis, en Guardamino aan, welke de Carlisten zorgvuldig bevestigd hadden, en waardoor de wegen naar Santander en Castilië voor hen openstonden. De stellingen werden na een hardnekkig gevecht genomen. De titel van Hertog der Overwinning en de *grandezza* der eerste klasse waren de belooningen welke ESPARTERO voor deze onderneming verkreeg. De loop zijner onderhandelingen met de Carlisten werd hierdoor bespoedigd. Ofschoon don CARLOS er van onderrigt was, kon hij het echter niet verhinderen. De ontmoediging der Basken vermeerdeerde met iederen dag. De geheele partij geraakte in tweespalt; de kuiperijen en de uit naam der kerk gepleegde misdaden, waaraan zich de ijverigste aanhangers van den pretendent schuldig maakten, en waarvan de vreeselijke moord te Estella een genoegzaam voorbeeld is, bragten ook de blindste aanhangers eener zaak, die men oindelijk wel verloren moest geven, tot nadenken.

Zoo veel is zeker, dat de eerste openbare samenkomst van ESPARTERO en MABOTTO den 26sten augustus plaats vond, en dat, drie dagen later, het verdrag van Bergara ondertekend werd. Don CARLOS kon zich van nu af aan niet langer staande houden, en was gedwongen Spanje te verlaten. De Hertog der Overwinning vereenigde nu al zijne strijdkrachten tegen den eenigen opstandeling, dien hij nog te bestrijden had, tegen CABRERA, maar die ook spoedig het veld moest ruimen. Daar diens hulpbronnen waren uitgeput, en hevige lichaampijnen hem verhinderden de nog overige troepen zelf in het veld te brengen, ware het niet moeilijk geweest hem met eene slag te vernietigen. Maar zijn sluwe vijand liet nog eene winter voorbijgaan voor hij hem ernstig aangreep. De opstand heerschte nog in Aragon en Katalonië. Een wraakgeschreeuw over het verraad weergalmd van Berga tot Morella. De graaf d'ESPANNA zelf werd van gematigdheid beschuldigd, afgezet en op bevel der fanatieke junta van Berga ter dood gebracht. ESPARTERO liet dit alles geschieden; hij wachtte geduldig, en de uitkomst regtraardigde zijn gedrag.

Terwijl hij zich rustig hield, vernielden zijne vijanden elkander door onderlinge tweedragt. Zijn veldtocht, in de volgende lente, was inderdaad niets anders dan eene militaire wandeling. De eene stad, het eene vaste punt na het andere viel hem bijna zonder tegenstand in handen. Niets kon nu zijne overmagtige strijdkrachten meer wederstaan. De strijders van den Arragonschen opstand werden met de bajonet naar Frankrijk gedreven; en de rust was van dit oogenblik in Spanje volkomen hersteld.

Hiermede had de militaire loopbaan van ESPARTERO haar einde bereikt. Zijn persoonlijke moed verbergt slechts gedeeltelijk de middelmatigheid zijner krijgsplannen. Al zijne overige bekwaamheden zijn niet uitstekender, en de traagheid, waarmede hij al zijne maatregelen volvoerde, die voor ieder anderen nadeelig uitgevallen zou zijn, heeft het toeval bij hem ten voordeele zijner zaak doen verkeeren. Als veldheer behoort hij dus tot eene ondergeschikten rang; laat ons zien of hij als staatsman eene hooger en bekleedt.

Bij de ontbinding der Cortes in november 1839 wenschten eenige leden daarvan het idee van eene 18den brumaire te bewerkstelligen, en wezen ESPARTERO als het werktuig van zulk eene krachtadigen maatregel aan. Het was niet mogelijk erger mis te tasten. Men heeft gezien wat ESPARTERO bij het begin van den burgeroorlog was. Zijne ongeschiktheid zelf zeer wel inziende, hield hij zich rustig. Eerst na de gebeurtenissen te la Granga waagde hij eene stap. Door zijne kuiperijen en zijn dralen viel het ministerie CALATRAVA. Hij weigerde lid van het nieuw gevormde, gematigde ministerie te zijn; daarentegen schoof hij er zijnen vriend, den generaal ALAIX, in.

Even besluiteloos was zijn gedrag bij de ontbinding der Cortes; maar even alsof alles, wat hij deed en niet deed, vooruit bestemd was zich tot zijn voordeel te keeren, beschouwde men hem juist daarom, dat hij geen karakter genoeg had om een vast besluit te nemen, als eene doordringenden staatsman. Alle partijen wedijverden om zijne gunst. De ministeriëlen verzekerden dat het nieuw gevormde kabinet zijnen bijval genoot; de exaltados beveerden daarentegen dat hij even misnoegd was als zij zelve. De nieuwe verkiezingen leverden eene gematigde meerderheid op. ESPARTERO's ijdelheid verhief zich nu daartegen, dat zijn naam, waarvan zich de exaltados als eene tegende hadden bediend, zich niet werkzamer tegen het ministerie betoond had. Het

kabinet, van zijne zijde, hield zich voor sterker dan het werkelijk was; het maakte zich schuldig aan eenige vergripen tegen den Hertog der Overwinning, waaruit hij zou kunnen meenen, dat men hem als eene overwonnene wilde behandelen.

Eene onvoorziene omstandigheid bewees hoe groot zijn wantrouwen in dit opzigt was. Een quasi-gevolmagtigde, die door het ministerie naar Frankrijk gezonden werd, kwam op zekeren dag met eenige geheimzinnigheid van Madrid te Saragossa aan. ESPARTERO verbeeldde zich dat deze man was afgezonden om de troepen tegen hem op te zetten, en hem het opperbevel over dezelve te ontveldigen. Terstond liet hij hem aanhouden en gevangen zetten. AVIBAYETA, zoo heette deze agent, wilde zich van eene diplomatischen pas bedienen, welke de burgerlijke en militaire overheden verplichtte, hem in alles ten dienste te zijn. Hierdoor nog meer in zijn vermoeden versterkt, liet ESPARTERO hem in zijn hoofdkwartier brengen, waar hij zou worden doodgeschoten. Gelukkiger wijze wilde de burgerlijke voorzitter tot zulk eene handelwijze zijne toestemming niet geven. Hij schreef aan den minister van binnenlandsche zaken en kreeg van dezen bevel hem terstond vrij te laten. ESPARTERO zwoer zich te wreken, en de exaltados trachtten zijne gezindheid tot hun voordeel aan te wenden.

Bij de opening van den veldtocht tegen CABRERA, diende men nog voor gevaarlijk hield, deed zich ESPARTERO's invloed nogmaals tegen het gematigde ministerie gelden. Eenige leden van hetzelfde wilden de aanmatigheden van den veldheer, die niet de minste teregtwijzing dulde, niet langer verdragen, en namen hun ontslag. Hij, echter, hierdoor nog niet bevredigd, verlangde, dat alles voor hem zou buigen. Zijne ijdelheid, die door de dagelijksche vleijerijen der dagbladen van de exaltados, welke hem boven alle oudere en nieuwere helden verhieven, verwend was; zijne gewelddadige maatregelen, die geen toezigt verdroegen, en zijn geheel gedrag was met ieder regelmatig staatsbestuur in strijd. Men kon bij zoodanige handelwijze geen ministerie benoemen dat zijnen bijval genoot; want iedere regelmatige verantwoordelijkheid stuitte hem. Men kon hem dus slechts de ondergeschikte magt van eene kapitein-generaal in vredetijd toevertrouwen.

De koningin had veel te lijden onder deze klein-geestige twisten, die eene voormaals aan haar gehechten dienaar van haar verwijderden. Zij kende ESPARTERO weinig of niet. Zij meende dat een groot bewijs van vertrouwen, eene onverwachte toenadering, eenige vertrouwelijke gesprekken, waarbij haar invloed als vrouw en koningin zich tevens kon doen gevoelen, zulk eene hoogmoedigen geest, en zijne aan opstand grenzende ijdelheid weder voor haar zouden winnen. De reis naar Barcelona werd even spoedig volvoerd als CHRISTINA daartoe het besluit nam, in weerwil van alle voorstellingen van hare ministers, wier voorgevoel spoedig geregvaardigd werd. Het verschil van meeningen was zoo groot, dat zelfs de weg, dien de koningin zou volgen, een onderwerp van ernstige twisten tusschen den veldheer en het kabinet werd. De ministers wenschten, dat de koningin zich eerst naar Valencia en van daar naar Lerida zou begeven, waar ESPARTERO haar zou opwachten. Hij, daarentegen, verlangde dat de reis rechtstreeks over Saragossa en door Aragon zou plaats hebben. Misschien had men hem dit niet ingewilligd, ware niet plotseling zijn gezag door de overwinning bij Morella verdubbeld. De koningins-regentes hield het nu voor onvermijdelijk, zich zoo spoedig mogelijk naar het leger te begeven.

De ongunstige en smadelijke ontvangst, die haar te Saragossa ten deel viel, en hare bijeenkomst met ESPARTERO te Lerida en Esparraguera, waarbij ieder denkbeeld van verzoening voor zijn beleedigend gedrag moest zwichten; de opstand in Barcelona, eindelijk, waarvan men hem wel als den bewerkor kan beschouwen, daar hij denzelfden niet laakte maar zich veel eer als het orgaan daarvan voordeed, — dit alles zijn te wel bekende gebeurtenissen, dan dat men er lang bij behoef stil te staan.

De hoofden van het gematigd ministerie PEREZ DE CASTRO en ELEONARD, wier leven bedreigd werd, moesten naar Frankrijk vlugten. ESPARTERO hield zich in zijne nieuwe stelling staande. Men moet echter niet over het hoofd zien, dat hij eene gevaarlijke baan is ingeslagen, dat hij slechts door eene opstand souverain is geworden, en dat hij in naam eener minderheid regeert. Evenmin moet men vergeten, hoe de laatste Cortes waren te zamengesteld, waarin zich eene overwegende meerderheid voor de gematigde partij verklaarde, ofschoon de verkiezingen, volgens de constitutie van 1812,

naar wezenlijk democratische vormen hadden plaats gevonden (1).

De afstand van koningin CHRISTINA liet aan den nieuwen regent alle magt over, zonder hem eenige beperking of eenig beding voor te schrijven. Deze daadzaak had voor Spanje nuttig kunnen zijn, als ESPARTERO met het eigendommeljk genie van eenen staatsvormer was toegerust, waarmede de Voorzichtigheid eenige nitverkorene geesten begiftigd heeft, die Zij tot heil der volken bestemde. Maar door welke uitstekende daden heeft de dictator van Spagnje zich tot nog toe zulk eene zending waardig getoond, en welk heil heeft men van hem te verwachten? Moet men zijne staatkundige meerderheid in dat mengsel van slaafsche onderdanigheid, en opgezeten ijdelheid zoeken, die zijn geheel tot nu toe gehouden gedrag kenmerkt? Kan men in dezen man eenen WASHINGTON zoeken, die den burgeroorlog slechts rekt, om zijne eigene magt staande te houden, en zijn gezag te bevestigen? Of zou men eenen NAPOLION in dezen bewerker en begunstiger van gestadige oproeren zien? Of eenen CROMWELL in dezen tegenstander der wet op de Ajuntamiento's, de eenige wet die aan de regering van Spanje eenheid en kracht kan geven? Wie zou het een of ander willen beweren? De toekomst zal bewijzen, of wij dwalen, of niet. Er zijn twee proeven, waaraan geene valsche en aangematigde roem kan wederstaan; de sterkste derzelve is de dood, en de spoedigste de populariteit. De Hertog der Overwinning is tegenwoordig de populairste man in geheel Spanje.

ESPARTERO onderscheidt zich door zijn krijgshaftig, ja bijna heldhaftig uiterlijk. Ofschoon slechts van gewone grootte, is hij goed gevormd en van eenen sterken lichaamsbouw. Zijn gezigt is verbrand, en met vlekken bedekt. Een groote knevel en bakkebaard verbergen het grootste gedeelte zijner niet zeer scherpe trekken. Ofschoon eerst in den onderdom van 47 jaren, hebben echter aanhoudende lichaamspijnen, welke eene ongeneeslijke ziekte (eene verouderde blaasontsteking) hem veroorzaakt, zijn gelaat zeer verouderd. Zijne gewone beleefdheid wordt van tijd tot tijd door hevige en getaarljke vlagen van toorn afgebroken, die echter gelukkig niet van langen duur zijn. Hij is nog altijd een hartstogteljk speler. Genoodzaakt zijnde gedurende een gedeelte van het jaar het bed te houden, laat hij eene tafel voor hetzelfde plaatsen, en wint den officieren van zijnen staf hun geld af. Zijn adjudant LIZAS speelde vroeger voor hem; tegenwoordig, nu hij generaal en inspecteur der militie geworden is, is waarschijnlijk een ander ondergeschikt officier met die gewigtige taak belast. Sedert lang heeft ESPARTERO zich eene eigene lijfwacht aangeschaft, welke hij uit de meest aan hem gehechte soldaten gevormd heeft. Men noemt haar het lijfregiment van Luchana.

Eene beminnende vrouw.

Het leven eener beminnende vrouw is eene onafgebroken reeks van teleurstellingen. Zij treedt het huwelijk in met al de verwachtingen, met al de poetische dweeperijen, welke zij koesterde; zij verkwaamt aan haren afgod den ganschen rijkdom van haar beminnend hart, en hoopt, gelijk natuurlijk is, van den aangeboden beantwoording harer liefde. Deze, intusschen, die als minnaar geheel aanbidding was, wordt als echtgenoot koel en onverschillig. Gelijk de jager, wiens vuur slechts aangewakkerd en onderhouden wordt door de hoop op eene gelukkige jagt, wordt hij traag en koud als de hant behaald is. Zij, daarentegen, die te vergeefs naar de feedere opmerksaamheden verlangt, waarop haar geliefde alleen haar gevend had prijs te stellen, gevoelt zich getroffen en diep bewogen, wanneer zij dezelfde schier alle verdwenen ziet. Zij raadpleegt haren spiegel en vindt de schoonheid, welke de minnaar zoo hemelhoog verheft, nog niet verwelkt; zij onderzoekt haar hart, — het is nog vol liefde; zij gaat elke harer handelingen na, en vindt er slechts den getrouwen afdrnk van haar edel, rein gemoed in. Gekrenkt en ellendig weent zij in stilte over haar verloren geluk en denkt er niet aan, de oplossing van het droevige raadsel in de geheimen der natuur te zoeken.

(Metropolitan.)

(1) Het regentschap heeft deze omstandigheid daardoor erkend, dat het de Cortes tot maart 1841 gepronogeed heeft. Op deze wijze verzeerde het zich voor eenigen tijd een onbeperkt dictatorschap. Ofschoon de revolutionaire junta's dezen maatregel als gunstig voor zich konden beschouwen, brak er echter reeds tusschen hen tweedragt uit, die in de getolger wellicht van nog ernstiger aard kunnen worden.

Advertentien.

De Notaris **T. J. VAN EVERDINGEN**, residerende te Tiel, provincie Gelderland, zal, namens zijne Principalen, op Woensdag den 21sten Julij 1841, doen Inzetten, en op Woensdag den 11den Augustus daaraanvolgende, bij finale slaggeving, publiek verkoopen, beide des voormiddags om elf uren, in het Veerhuis bij **G. KLUIDT**, te Beest:

Eenen voor weinige jaren geheel nieuw gebouwen en welbeklauden Steenen **WIND-KOREN-MOLEN**, benevens **MOLENAARS-WONING, ERF en TUIN**, groot 24 Roeden en 40 Ellen; staande te Beest aan de Rivier de Linge.

Te aanvaarden met 1° November 1841.

De koper kan, des verkiezende, ongeveer de helft der koopsom op hetzelfde Goed gevestigd behouden, tegen den intrest van 5 per Ct. 's jaars.

Nadere onderrigting te bekomen bij den gemelden Notaris, mits brieven franco.

HET HOF TE APPEN

waarvan de Toeslag is mede van den 29den Junij, ALBU zal plaats hebben op den 6den Julij 1841, des voormiddags om 10 uren, aan de Herberg de Gietelsche Brouwerij te Voorst, ten overstaan van den aldaar residenten Notaris **A. L. DE KRUIJFF**, is bij den Inzet met de verhoogingen gebragt, als volgt:

N ^o . 1	op f 1700	N ^o . 17	op f 450
» 2	» 25	» 18	» 250
» 3	» 800	» 19	» 1330
» 4	» 100	» 20	» 540
» 5	» 200	» 21	» 440
» 6	» 570	» 22	» 4420
» 7	» 200	» 23	» 390
» 8	» 350	» 24	» 450
» 9	» 325	» 25	» 400
» 10	» 300	» 26	» 110
» 11	» 500	» 27	» 520
» 12	» 150	» 28	» 625
» 13	» 50	» 29	» 2050
» 14	» 610	» 30	» 520
» 15	» 140	en 31	» 850
» 16	» 500		

Te zamen f19,945

HOLLANDSCHE SOCIETEIT VAN LEVENSVZERKERINGEN

OPGERIGT IN DEN JARE 1807.

Erkend, en geplaatst aan het Hoofd van de Lijst ter geleide van het Koninklijk Besluit van 10 Julij 1840. (Staatsblad No. 43.)

KAPITAAL: EEN MILLIOEN GULDEN. Verdere Waarborgen vermeld in de uitgegeven wordende Berigten aangaande de Afdelingen Levensverzekeringen en Lijfrenten.

BESTUUR:

COMMISSARISSEN de Heer **W. WILLINK Jr.**, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Lid van den Raad der Stad Amsterdam.

» » **Mr. A. A. REAEL**, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Lid der Staten van Holland, Wethouder der Stad Amsterdam.

» » **A. FOCK**, Directeur der Nederlandsche Bank.

» » **Mr. D. J. VAN LENNEP**, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Lid der Gedeputeerde Staten van Holland.

DIRECTEUR..... » » **JACOB HARTSEN.**

CORRESPONDENTEN:

Te Appingadam.. de Heer **Mr. J. POTTER VAN LOON**, Advocaat.

» Arnhem » Heeren **E. C. ENGELBERTS & COMP.**

» 's Bosch » Heer **Mr. J. DE BERGH**, Notaris.

» Delft » » **S. A. SCHOLTEN**, Notaris.

» Deventer » Heeren **J. & G. WESTENENK.**

» Dordrecht . . . » Heer **H. FRIESENDORP.**

» Edam » » **J. L. ROLFF.**

» Franeker » » **Mr. A. TELTING.**

» Gorinchem . . . » Heeren **H. VAN MAAREN & COMP.**

» Gouda » Heer **W. J. FORTUIN DROEGLEVER**, Not.

» 's Gravenhage » Heeren **W. JOCHEMS & ZOON.**

» Groningen . . . » Heer **J. C. VAN HASSELT.**

» Haarlem » Heeren **GUEPIN & VAN DER VLUGT.**

» Heerenveen . . . » Heer **Mr. P. TEN BEHM WENTHOLT.**

» Hilversum . . . » » **A. PERK**, Notaris.

» Hoorn » » **M. R. LIPPITS**, Notaris.

» Leiden » » **C. F. VAN WINTER.**

» Mentsfoort . . . » » **H. VAN WIJK.**

» Nijmegen » » **Jhr. W. B. DE SALVE DE BRUNETON.**

Te Rotterdam . . . de Heeren **JAN VAN DER HOOP & ZOON.**

» Schiedam . . . » Heer **J. LOOPUIJT.**

» Tiel » » **Mr. J. DE ROO**, Notaris.

» Utrecht » Heeren **A. & C. OORTMAN.**

» Wageningen . . » Heer **Mr. H. B. VAN DAALEN**, Notaris.

» Winschoten . . » » **H. J. ENGELKENS.**

» Zaandam . . . » » **M. VAN ORDEN.**

» Zierikzee . . . » » **Jhr. Mr. W. D. JONGE.**

» Zutphen » » **Mr. M. J. VAN LÖBEN SELS**, Notaris.

» Zwolle » » **A. STRABBE.**

Ter verkrijging van gedrukte berigten of inlichtingen aangaande alle voorzieningen en beleggingen gegrond op 's menschen gemiddelden levensduur, kan men zich in persoon of schriftelijk aanmelden bij den Directeur, te Amsterdam, Keizersgracht n°. 134, tusschen de Leidse en Spiegelstraten, of bij de bovengenoemde Heeren Correspondenten.

STOOMVAART

VOOR DEN NEDER- EN MIDDEN-RIJN, GEVESTIGD TE DUSSELDORP.

Dienstregeling voor de maand Junij, tot nadere aankondiging.

Vertrek van Arnhem, over Vreeswijk naar Rotterdam: elken Dingsdag en Vrijdag, des morgens omstreeks 9½ ure, en

Van Arnhem, over Dusseldorp naar Ments: elken Woensdag en Zaterdag, des namiddags omstreeks 4 ure.

Nadere informatien bij de Agenten; te Arnhem bij **C. W. BALCK.**

* G. VAN ELDIK THIEME, Libraire à Arnhem, vient de recevoir un très bel assortiment de NOUVEAUX ROMANS FRANÇAIS éditions de Bruxelles.

Marktprijzen.

Nijmegen, 21 Juni 1841.

Tarwe ging heden zeer vlug van de hand: — Hooglandsche f9,15 à f9,80; — gewone goede soorten f8,25 à f8,80; — mindere kwaliteiten f7,75 à f8,25, alles naar deugd. — Rogge ruimsd met drift op, van f5,40 à f5,70. — Gerst zonder handel. — Boekweit slap, f5,40 à f5,65. — Haver minder ter markt en vlug afgegaan, f2,40 à f2,75. — Het ter veil geweest zijnde nieuwe Avelzaad zag er vrij goed uit en is a f12,25 verkocht.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 23 Juni 2 El 2 Palm 0 Duim; gev. 0 Duim; gev. 10 0.

Prijs-Courant der Effecten.

	Laatste koers.	Hoogste koers.	Koers ten 4½ u.
DINGSDAG 22 JUNI.			
NEDERL., Werk. Schuld à 2½ pCt.	51½	51½	51½
Dito Dito . . . » 5 »	92½		
Uitgestelde Schuld . . . » »			
Kansbiljetten f . . . »	24½	24½	
Amortisatie-Syndicaat. à 4½ pCt.	90½		
Dito Dito . . . » 3½ »	73½		
Handelmaatschappij . . » 4½ »	162½	162½	162½
Nieuwe Dito . . . » 4½ »			
Nieuwe Dito 1837 . . » 4½ »			
Oostindische Leening » 5 »	97	97½	97½
Spoorweg Haarlem . . . » »			
Aand. Rijn-Spoorweg . . » 4½ »			
FRANKR. Inschrijv. G. B. » 3 »			
SPANJE. Leening Ardoin » 5 »	20½	20½	20½
Dito onbep. stuk . . » 5 »			
Passiva » »			
Deferred » »			
Fransche Uitgestelde » »			
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3 »			
RUSL. H. & C. 1798, 1816. » 5 »	104½		
Dito 1828, 1829 . . » 5 »			
Dito 1831, 1833 . . » 5 »			
Oblig. bij Hope . . . » 4 »	87½		
Oblig. te Londen . . » 5 »			
Dito te Hamburg . . » 5 »			
Inschrijving in Assign. » 6 »			
Certific. van dito . . » 6 »	88½		
POLSK. Aandeel. à f 300 » f 300 »			
Dito à f 500 » »			
OOSTERR. Aand. à f. 100 » f . . . »			
Dito à f 250 » »			
Metalliek » »	101½		
Dito » »			
Dito » »			
BRAZILIE. Dito dito » 5 »	69½		

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdruker.